

КАК ДА ПРОМЕНИМ

всичка

ОКОЛО СЕБЕ СИ

Никола Димитров

Как да променим всичко около себе си

Бог е поставил сила във всеки един от нас, чрез която можем да променим себе си и да се превърнем във всичко, което и в най-смелите си мечти не сме си представяли, че можем да бъдем.

Бог ни е осигурил 9 дарби на Духа:

- можем да действаме с Божието знание и мъдрост
- можем да разпознаваме духовете
- можем да пророкуваме, да говорим езици и да тълкуваме
- можем да имаме Божията вяра, когато ни е нужна, за да вярваме, когато изглежда невъзможно
- можем дори да вършим чудеса и да полагаме ръце на болни

Бог ни е осигурил и 9 части от плода на Духа:

- можем, в свят, който е пълен с омраза, да показваме любов
- в свят, който е пълен със стрес, да имаме мир
- в свят, който е напълно обезверен, да имаме вяра
- в свят, който е забързан, да бъдем дъбъбълготърпеливи
- в свят, който е отчаян, да имаме радост

Бог ни е осигурил помазанието Си, силата Си, славата Си, присъствието Си. Бог ни е дал таланти и способности. Бог ни е дал разум и интелигентност, да можем да правим логически връзки.

Общо взето, няма ограничения в това, което човек би могъл да постигне, но това, че имаме всички тези неща в себе си, поставени от Бога в нас, не означава, че те автоматически ще извършат Божията воля в живота ни. Много вярващи, за съжаление, чакат Бог да ги задвижи.

Ако, обаче, ние самите не предприемем необходимите стъпки, макар да имаме всичко това на разположение, пак е напълно възможно целият ни живот да мине без да сме постигнали абсолютно нищо.

Но, днес бих искал да повярвате, че няма нищо, което да не можете да постигнете, понеже имате на разположение всичко необходимо.

Ако чуем от Бога в сърцето си и вземем решение да се задвижим, само тогава тези неща, които Бог ни е дал и са на наше разположение ще започнат да работят за нас на практика.

Конкретни стъпки

Общо взето стъпките, които трябва да предприемем, не са много, за да се превърнем от нищо правещи и чакащи живота ни просто да се изниже, в активни хора, които променят живота си и хората и обстоятелствата около тях.

Каква е идеята?

1). да остане нещо и след нас, което ние сме започнали и което да даде пример за следващите поколения, както и

2). да оставим нещо след нас, с което следващото поколение да може да работи - с други думи, да оставим наследство.

Няма ограничение във възрастта. Някои хора си мислят, че след като са вече на 50, 60, 70, 80 годишна възраст, за тях няма смисъл тепърва да се променят и да се мъчат да оставят пример и наследство след себе си. Всъщност, повечето велики хора в историята, които са оставили нещо след себе си за поколенията, до 50 годишна възраст не са постигнали нищо значимо, освен, че са ходели на работа, за да осигурят насъщния. След 50, след 60, дори след 70 и 80 са им хрумвали идеите, които са ги променили и са променили целия ход на историята, понеже те са решили да се покорят на това, което са чули в сърцето си.

Не е нужно и много време, за да се извършат дадените промени. Ние си мислим: *„Охооо, аз ако щях да променям света, отдавна трябваше да съм направил нещо по въпроса, още от малък трябваше да почна, сега няма да ми стигне времето“*. Всъщност, **първо**,

никой не иска от нас да променим **света**, а само **средата около нас** и освен това, **второ** - веднага можем да предприемем неща, които ще ни променят и ще бъдат за пример и то доста бързо да се случи това.

Добре, общо взето трябва три неща, за да се промени всичко в и около нас:

1). Видение, мечта, картина, образ, откровение, прозрение.

Повечето хора нямат мечти, понеже гледат на ежедневието и обстоятелствата си и чакат обстоятелствата им да се променят, за да имат мечти, вместо те първо да се задвижат в това да търсят Бога за мечти, които след това да променят обстоятелствата им. Това е най-голямата грешка. Хората чакат да се случи някакво чудо, което няма никаква логика - да се спънат в кюлче от злато, да спечелят от лотарията, да получат наследство и т.н., за да може да започнат тепърва да мечтаят.

Тези мечти, обаче, ще бъдат себични: „Ооооо, ако можех да *ритна едно златно кюлче, малееее, каква кола ще си купя*“. Няма нищо лошо в това човек да има хубава кола, но не говорим за такива мечти. Говорим за мечти от

Бога, които променят нас и хората около нас - мечти, които благославят Божието царство; мечти, които променят демоничното състояние в което се намира кварталът ни; мечти, които помагат на бедните, хранят гладните, образоват неуките, борят се за справедливост, осигуряват някаква помощ за дадена нужда, грижат се за дадена област и т.н. - това са мечтите, които радват Божието сърце и носят по-голямо удовлетворение за нас, от всичко останало.

Ако си купим нова кола, това ще ни зарадва временно, но то не носи трайно удовлетворение, докато ако предоставим живота си на Бога, да ни променя и да променя живота на други хора чрез нас - това е съвсем друго. Но, точно както много добре успяваме да си представим следващата си кола в мечтите на въображението си, точно за такива мечти говорим, ама за това как помагаме кварталът ни да стане по-добро място за живеене.

Хората казват: *„Ама, много ми е трудно да си представям мечти от Бога“*. Защо? Със светските неща, като кола и къща, вижте колко е лесно. С демоничните неща също е много лесно. *„Аааа, брат, аз съм мъж, само работя, много ми е трудно да мечтая за каквото и да*

е?“ Айде бе, а като видиш красива, висока и слаба жена да върви срещу теб по улицата, трудно ли ти е да я разсъблечеш във въображението си? А ако някой ти направи мръсно, трудно ли ти е да си представиш невъобразими неща във въображението си, които ти ще му направиш, за да си отмъстиш? Значи не е толкова трудно :-)

2). Решение, воля, фокус, посока, цел, насоченост.

В секундата, в която човек реши нещо, всичко, което Бог е дал на този човек като дарби, таланти, способности, разум, интелигентност, плод на Духа, сила, слава, помазание, присъствие и т.н., започва да работи за този човек, за да се изпълни мечтата, или видението, за което човекът е взел решение.

Докато човек си казва: „*Ей, колко ще е хубаво, ако можех да направя една социална кухня, за да храня гладните*“, „*Ей, колко ще е хубаво да построя сграда за църквата*“, или „*Ей, няма ли да е прекрасно да започна бизнес, за да мога да благославям по-добре хората около мен?*“, никакъв шанс това да се осъществи, но ако човек каже: „*Днес, еди си коя дата, решавам пред Бога и хората да направя*

социална кухня, за да храня гладните. Нямам парите, нямам точната идея, нямам хората като персонал, нямам нищо, но решавам, че ще го направя“, всичко ще започне да се задвижва в тази посока, защото това е за което ще мисли, това е, за което ще мечтае, това е с което ще си ляга и става и накрая все ще го измисли, нали?

Същото е като себичните мечти. Когато човек си каже: *„Не ме интересува, че нямам 5 лв. в момента, един ден ще си купя Мерцедес“*, той започва веднага да мисли къде да се хване на работа, от кой да вземе заем, къде да отиде, какво да направи, как да спечели повече, от какво да се лиши, за да може да спести и т.н. - всичко в духа, ума и тялото му започва да мисли в тази посока. Защо? Защото е взел решение. Край. Никой и нищо няма да може да го спре.

3). Действие, задвижване, размърдване, стъпка напред.

Практично изпълнение на решението. Всички сме вземали решения в началото на годината, че дадената година ще отслабнем, ще прочетем Библията, ще заякнем, понеже ще тренираме, ще влезем в служение и т.н., и през

първите 15-тина дни на новата година сме се хващали здраво, но после ни е домързявало да продължим, за да го постигнем. Така, решението отново се превръща в просто желание и никога не се развива в пълнота.

Най-важното нещо, след вземане на решение, е постоянното и ежедневно действие. Дори да са много малки стъпчици, ако не започнем да се движим, всичко ще е напразно. Затова казахме предният път, че най-големият ни проблем, е мързелът.

Ако сме решили да прочетем Библията за 1 година, трябва да четем по 10 минути на ден, не повече - 10 минути.

Ако сме решили да тренираме, нека не казваме: „*Ооо, почвам, всеки ден ще ходя в залата и ще тренирам по 5 часа*“. Не, не е нужно - 10 минути на ден и то не всеки ден, нека апетита ни да дойде с яденето.

Не са нужни големи стъпки - малко по малко, но да ги има. Ако всеки ден човек прави по нещо мъничко, за да изпълни целта на видението си, за 1 година ще се случат толкова много неща, че няма самият човек да повярва за какво става дума.

Ключът е в постоянството. Затова казваме винаги, че вярващият не е онзи, който идва на църква в Неделя, за 1 час. Вярващият е онзи, който е вярващ всеки ден през седмицата. Ако човек чака само от една проповед да научи всичко, което някога ще научи.... Но, ако сам четете по нещо ново всеки ден.... такъв човек определено ще напредне много бързо и трайно. Ако човек търси Бог по малко, ама всеки ден, Бог ще постави мечта в сърцето на този човек и човекът ще впрегне всичките си усилия, за да я постигне. Амин!

Дори да знаем на теория, обаче,

- че Бог ни е благословил с всички неща и те са в нас самите - дарби, плод, таланти, способности и сила;
- дори да имаме мечта,
- дори да решим да я изпълним,
- дори да изготвим стратегия за правилните действия,
- дори да продължаваме да се молим и да трупаме тухличка върху тухличка,

пак има нещо, което може да ни спре и то е:
**Какво вярваме за себе си и за Бога, когато
никой не ни гледа?** Какво вярваме в най-
вътрешното си естество? Какви са вижданията
ни, възгледите ни, концепциите ни,
разбиранията ни?

Не говорим за това какво казваме, когато някой
ни пита: *„Как си? Вярваш ли за пробив в тази
област? Уверен ли си, че Бог ще ти
помогне“?* Разбира се, казваме ние: *„Добре
съм. Вярвам, естествено. Много ясно, че Бог
ще ми помогне“*. Това е отговор за пред
хората.

Ако, обаче, когато останем сами и се молим:

- вътре в себе си понякога сме неуверени,

- вътре в най-дълбокото си естество се
страхуваме,

- вътре в естеството си смятаме, че Бог
няма да ни отговори, понеже сме грешни,
недостойни сме поради някаква причина,
незаслужаващи сме, не сме достатъчно
умни, не сме достатъчно духовни, не
вярваме достатъчно, не се молим
достатъчно, не търсим Бога достатъчно,
не ходим на църква достатъчно, не служим

достатъчно, не даваме достатъчно или поради каквато и да е причина (ако успеем да намерим дори една причина, която на нас самите да ни изглежда като логична защо Бог няма да ни отговори - всичко пропада).

Затова вътрешната проверка е толкова важна. Затова Библията казва: *„Проверявайте себе си дали сте във вярата“*. Това не означава да проверяваме дали вярваме, че има Бог, а да проверяваме себе си дали мислим, говорим и действаме така както един истински вярващ човек би мислил, говорил или действал. Ако нещо ни спира, ограничава, блокира, трябва да потърсим дълбоко в себе си дали е:

- **неверие** (не за пред хората - нека погледнем дълбоко в сърцето си, когато сме сами пред Бога, за да видим дали наистина самите ние не спираме пробива, понеже се борим с неверие. Ако е така, решението е много лесно. Както онзи баща, който отиде при Исус и Му каза: *„Господи, ако можеш, направи нещо за сина ми и го изцели“*. Ето неверието - **ако** можеш. Исус му каза: *„Ако ти можеш да повярваш, всичко е възможно“* и бащата каза: *„Вярвам, Господи, помогни на **неверието** ми“*.

Тази честност пред Бог е ключова, понеже ние много пъти крием неверието си, понеже се предполага да сме вярващи. За пред другите хора съм съгласен, няма лошо в това да пазим изповедта си и да не изговаряме неверието си, понеже не знаем отстрещният като ни чуе какво ще започне и той да говори, но пред Бога трябва да сме открити. *„Господи, наистина ми е трудно да повярвам, че ще успееш да ме благословиш в тази област, но знам, че Твоята воля е да го направиш. Помогни ми, моля Те“.* Това е.)

- **съмнение** (същото нещо - за пред хората можем да изглеждаме като канара, все едно, че няма капчица съмнение в нас, ама то ако нямаше, ние никога нямаше да страдаме от нищо в никоя област, нали? Тоест, очевидно е, че се борим с тези неща. Пред хората, освен ако не е много близък човек, на който можем да се доверим, аз съм напълно съгласен да не се изказват съмненията, но застанем ли сам пред Бога, в скришната си стаичка, едно от най-важните неща е да не бъдем лицемери пред Него, понеже Той и без това вижда какво е в сърцето ни - от Него да крием е пълна глупост.)

- **страх** (това е може би едно от нещата, които всички крием, а е толкова важно да си го признаем пред Бога. Има един единствен случай в целия ми живот, когато аз преживях дарбата вяра и нямах абсолютно никакъв страх, докато се молех за съпругата на мой приятел, която лекарите можеха да изтърват всеки момент. Определено страхът се опитваше да ме изпълни, когато моят приятел се обади и каза, че му се е родило дете, но жена му е получила едновременно кръвоизлив и запушване на кръвоносен съд, изгубила е паметта си, като не го е познавала, изпаднала е в частична парализа, след което в кома.

Докато той плачеше по телефона, в ума ми се въртяха всякакви сценарии. Това не е главоболие, да имаме време да се молим с натрупване, за да го победим - ситуацията беше такава, че тя можеше да умре всеки момент, така че познайте дали не съм си представял ковчези, дали не съм си представял моя приятел тотално отчайващ се след смъртта на жена си и всичко между нас приключващо, понеже аз съм го насърчил да се моли и да вярва.

И изведнъж - дарбата вяра се включи - и край с неверието, съмнението и страха - беше най-уникалното преживяване, но във всички

останали случаи аз също се боря с всички тези неща и точно със закона на натрупването ги побеждавам във времето, като се старая винаги да бъда абсолютно тотално и напълно прозрачен, честен и открит пред Бога за всичко, което изпитвам. Пред Бога съм плакал, пред Бога съм скачал, пред Бога съм се ядосвал, викал и крещял и изобщо - всичко, което може човек да изпита като емоции - пред Бога съм го изразявал, но пред хора? Не е задължително и зависи от близостта, която имаме с човека, както и от конкретната ситуация!).

- неправилно мислене и погрешна теология
(помните ли хората на които Бог разпределяше таланти - на един 10, на друг - 5, на трети – 1? Който имаше 10, веднага се задвижи и спечели още 10 и беше похвален от господаря си. Който имаше 5, веднага се задвижи и спечели още 5 и беше похвален от господаря си. Но, който имаше 1, отиде, зави паричката в кърпа и я зарови в земята. Като се върна господарят му и го попита как е развил таланта си, онзи каза: *„Ами, аз предпочетох да зароя паричката, ето ти я, връщам ти я. Не успях да я инвестирам в нищо, понеже те знаех какъв си зъл и как ще ме накажеш, ако*

направя нещо не както трябва“ - ето неправилно мислене и погрешна теология.

Много от нас не успяват, понеже имат много неправилни разбирания за Бога и затова е нужно време прекарано лично с Него - в разговори, във взаимоотношения, в хваление и поклонение, за да го усетим ние самите как Той идва при нас, какво ни говори - да имаме лично впечатление, а не само да сме слушали от другите какъв е Бог.

- **И последно**, притеснения, предразсъдъци, неувереност, апатия, бягане от отговорност и още хиляда други работи - идеята е, че ежедневно трябва да проверяваме в сърцето си дали мислим, говорим и действаме според Божиата вяра и любов, за да можем да се задвижим в правилната посока и да пробием в това, което бихме искали да пробием.

Бог да ви благослови!